

HET ZWIJGEN VAN BOEDA

Bijna was de oude Shen Lui niet meer van deze wereld. Bijna, want één deur moest hij nog openen voor hij in den hemel kon komen; dat was de deur van de wraak.

Shen Lui was ruimwachter van de jonk, die geregeld de rivier op en af voer om de dooden, die van het verre Oosten terugkeerden naar het geboorteland, naar hun graf te brengen. Altijd was het ruim vol. Stroomopwaarts waren de doodkisten gevuld en hing er aan ieder een plankje met het nummer en den naam van de thuishkomende; stroomafwaarts waren ze leeg en bleven de plankjes weg.

Eindeloos voer de jonk heen en weer tusschen de zee en het graf, als het stof in een zandlooper, dien de dood altijd weer omkeert.

Hoe lang geleden Shen Lui in het doodenruim was afgedaald, wist hij zelf niet. Het was zijn laatste groet aan de wereld geweest, want sedert had hij het nooit weer verlaten. Hij moest al zeer oud zijn, Shen Lui; maar hij dacht er nog niet over om dood te gaan.

Het begin van zijn leven was niet gelukkig geweest. Toen hij geboren werd hadden de priesters gedacht, dat Boeda in hem was teruggekeerd, want de sterren hadden dat uitgewezen. Veel werd er van hem verwacht. Maar toen ze merkten, als hij ouder werd, dat hij niet hooren en dus ook niet spreken kon, ja... toen hadden ze hem maar gauw verdonkere-maand, want een doofstomme Boeda, dat ging niet.

Toen hij hier doodenwachter was geworden, was hij eigenlijk pas begonnen te leven. Zijn werk was bij het laden de kisten, die een voor een aan een touw in het ruim neergelaten werden, op hun plaats te schuiven en op-elkaar te stapelen. Bij het lossen moest hij den strop om ze heen slaan en oppassen dat ze bij het hijschen niet kantelden, want wanneer ze vielen kon het deksel wel eens opengaan.

Gedurende de reis had hij niets te doen. Dan wandelde hij op en neer in het smalle gangetje tusschen de twee rijen doodkisten, soms uren achtereen. Daarbij zong hij dan een eindeloos liedje, dat de tijd hem geleerd had en dat bestond uit allerlei onsamenhangende klanken. Maar het deed er niet toe, want hij hoorde het zelf toch niet.

Midden in het ruim hing aan de dekbalken een klein, stinkend olie-